

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu: **P., o schválení konečnej správy o speňažení majetku z podstaty, vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu**, na odvolanie veriteľa: F., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 55K/28/2004-1513 zo 4. decembra 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 55K/28/2004-1513 zo 4. decembra 2013 **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty úpadcu P. a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty J. v znení zo dňa 26. 07. 2013 doručenom súdu 31. 07. 2013 v rozsahu, že príjmy konkurznej podstaty predstavujú 168 907,55 eur, výdavky – pohľadávky proti podstate zaplatené počas konkurzu predstavujú 102 119,59 eur. Odmena správcu konkurznej podstaty je 30 879,64 eur, z čoho bola zálohovo zaplatená suma 7 468,63 eur a na doplatenie zostáva 23 411,01 eur. Výdavky správcu sú 8 252,14 eur, ktoré boli počas konkurzu už zaplatené. Na rozdelenie veriteľom ostáva suma 66 787,96 eur.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že správca konkurznej podstaty predložil súdu konečnú správu o speňažení majetku z podstaty, vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty v znení z 26. 07. 2013 doručenom súdu 31. 07. 2013, proti ktorej podal námietky veriteľ F., ktorý namietal, že zabezpečenie pastvy a veterinárnej starostlivosti živého inventára po dobu cca 7 mesiacov vzhľadom na dĺžku trvania konkurzu nemožno kvalifikovať ako zachovanie prevádzky podniku, ale ako snahu správcu o zachovanie hodnoty časti majetku, čo je základná povinnosť správcu vyplývajúca z § 8 ZKV. Je otázne, či správca postupoval s odbornou starostlivosťou, nakoľko výnos z predaja tohto majetku bol

skonzumovaný dodatočnými nákladmi, ktoré boli touto aktivitou správcu vyvolané. V súvislosti s týmto stavom napadol navýšenie konkurznej odmeny o 60 % a poukázal na to, že pre veriteľov by bolo výhodnejšie keby správca predal dobytok bezprostredne po vyhlásení konkurzu. Navrhol, aby súd neuznal správcovi požiadavku na zvýšenie odmeny a zväzil účelnosť nákladov vynaložených na cestovné a telefón spojených so starostlivosťou o dobytok. Aj konkurzný veriteľ S. v námietkach poukázal na skutočnosť, že činnosť správcu až do predaja dobytky nemožno považovať za zachovanie prevádzky podniku, ale len za úkony nevyhnutné, aby sa predišlo znehodnoteniu majetku. Poukázal tiež na neprimeranosť zvýšenia odmeny o 60 %.

Po prejednaní konečnej správy na pojednávaní 04. 12. 2013 súd zistil, že výdavky podstaty boli vynaložené v súvislosti s prevádzkou podniku úpadcu, so správou a udržiavaním podstaty vrátane tých pohľadávok, ktoré sú vymenované v § 31 ZKV. Proti príjmovej a výdavkovej časti konkurzní veritelia nepodali námietky, a preto schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty v časti príjmov a výdavkov tak ako ju predložil správca konkurznej podstaty. Nestotožnil sa však s vypočítaním odmeny správcu, ktorý vyúčtoval odmenu vo výške 25 660,55 eur vychádzajúc zo základu 168 966,56 eur (5 087 273,90 Sk). S poukázaním na ustanovenie § 6 písm. a/ vyhlášky č. 493/1991 Zb. uviedol, že celkovým základom pre odmenu správcu je suma 156 131,96 eur (4 703 631,42 Sk) a pri postupe v zmysle § 7 ods. 1 uvedenej vyhlášky je správna výška odmeny správcu 23 753,57 eur (715 600 Sk). K zvýšeniu základnej odmeny o 60 % podľa § 7 ods. 3 vyhlášky uviedol, že sa nestotožnil s názorom konkurzných veriteľov uvedených v námietkach. Podľa § 14b ods. 1 prvá a druhá veta ZKV, ak do podstaty patrí podnik vyhlásením konkurzu sa nekončí jeho prevádzkovanie. Správca vykoná opatrenia potrebné na zabezpečenie prevádzkovania podniku, pričom podľa ods. 2 tohto ustanovenia o skončení prevádzkovania podniku môže na návrh správcu rozhodnúť len súd. V danom prípade treba vziať do úvahy, že sa nejedná o neživý materiál, ktorý možno speňažiť bez ďalších opatrení, ale o hospodárske zvieratá, ktoré pokiaľ majú byť predané, musia byť v takom kondičnom a zdravotnom stave, že o ich kúpu bude záujem na trhu. Podľa vyjadrenia správcu ešte pred vyhlásením konkurzu boli v rámci exekučných konaní odpredané všetky ošípané a takmer všetky lukratívne huteľné veci (stroje) a o hospodárske zvieratá (54 kusov jalovic a 7 kusov kráv dojníc) neprejavil záujem nikto z dôvodu nedostatočnej starostlivosti o ne. Pokiaľ by správca nezabezpečil ďalší chov týchto zvierat, hrozil ich úhyn, čím by vznikli náklady na ich likvidáciu a v prípade nutnej porážky by bol príjem do podstaty minimálny. Súd preto kvalifikoval ďalší chov

hospodárskych zvierat za účelom ich predaja ako prevádzkovanie časti podniku úpadcu bez ohľadu na okolnosť po akú dobu bolo prevádzkovanie realizované. V tejto súvislosti vytkol správcom, že nepožiadal o skončenie prevádzkovania hneď po úplnom predaji hospodárskych zvierat, ale urobil to až s určitým časovým posunom. Vzhľadom na samotné hospodárenie a jeho charakter považoval súd zabezpečenie ďalšieho chovu hospodárskych zvierat správcom za prevádzkovanie podniku úpadcu, čo odôvodňuje aplikáciu § 7 ods. 3 vyhlášky, v zmysle ktorej môže súd zvýšiť vypočítanú konkurznú odmenu až o 100 %. Za primerané a zodpovedajúce náročnosti ďalšieho prevádzkovania podniku úpadcu súd považoval zvýšenie odmeny správcu o 30 % z konkurznej odmeny, čo predstavuje 7 126,07 eur, čím celková odmena správcu predstavuje 30 879,64 eur. Z tejto sumy bola správcom zálohovo vyplatená suma 7 468,63 eur a na doplatenie zostáva suma 23 411,01 eur. Po preskúmaní pracovných ciest a jednotlivých položiek hotových nákladov uznal ich účelovosť, a preto ich schválil v sume 8 252,14 eur.

Proti uzneseniu v časti priznania zvýšenia odmeny správcu konkurznej podstaty podal odvolanie konkurzný veriteľ F.. V dôvodoch odvolania uviedol, že súd sa nesprávne vysporiadal s jeho námietkami a neoprávnene priznal správcom navýšenie odmeny o 30 % z dôvodu údajného pokračovania v prevádzkovaní podniku úpadcu zo strany správcu. Ako uviedol vo svojich námietkach správca v skutočnosti nepokračoval v prevádzke podniku, ale iba počas krátkej doby (7 mesiacov od apríla do novembra 2004) z celkovej doby trvania konkurzu vyše 9 rokov vykonával opatrenia na zabezpečenie živého inventára pred znehodnotením. Ochrana majetku pred znehodnotením je základnou povinnosťou správcu v rámci § 8 ZKV a nie je dôvodom na osobitné zvýšenie jeho odmeny. Ďalej uviedol, že súd sa nevysporiadal vôbec s námietkami veriteľa, že pri údajnom prevádzkovaní podniku vynaložil správca náklady v takej výške, že išlo o činnosť nie na prospech podstaty a veriteľov ale na ich úkor. V tejto časti je rozhodnutie nepreskúmateľné. Navyše je otázne, či správca postupoval naozaj s odbornou starostlivosťou, nakoľko výnos z predaja majetku bol skonzumovaný dodatočnými nákladmi, ktoré boli aktivitou správcu vyvolané. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Správca konkurznej podstaty v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že tvrdenie odvolateľa o konaní správcu na úkor veriteľov sa nezakladá na pravde, pretože ako vyplýva z konečnej správy prevádzkovaním podniku bola získaná suma 19 658,13 eur a výdavky spojené s prevádzkovaním boli 9 946,16 eur. Namietal tiež tvrdenie odvolateľa, že okamžitý

predaj hospodárskych zvierat za polovičnú prípadne tretinovú cenu by bolo výhodnejšie. V čase začatia konkurzného konania boli zvieratá absolútne nepredajné štandardným spôsobom a náklady na odvoz na bitúnok by boli možno vyššie ako zisk z predaja zvierat. Zdôraznil tiež, že zabezpečenie chovu a liečby hospodárskych zvierat si vyžiadalo zo strany správcu vyvinúť nemalé úsilie na zabezpečenie pastevných plôch a jadrových krmív, ktoré úpadca vo vlastníctve nemal. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je zvýšenie odmeny správcovi konkurznej podstaty za zachovanie prevádzky podniku.

Podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní v znení platnom do 30. 06. 2005 (ďalej len „vyhláška“) sudca konkurzného a vyrovnacieho súdu môže konkurznú odmenu vypočítanú podľa odseku 1 zvýšiť až o 100% bez ohľadu na obmedzenia, ak správca zachoval prevádzku podniku.

Citované ustanovenie dáva možnosť konkurznému súdu zvýšiť konkurznú odmenu vypočítanú podľa odseku 1 až o 100 % v prípade, ak správca zachoval prevádzku podniku. Vzhľadom na námietky veriteľov vznesené proti zvýšeniu konkurznej odmeny podľa § 7 ods. 3 vyhlášky pred schválením konečnej správy súd prvého stupňa podrobne v napadnutom rozhodnutí odôvodnil prečo činnosť správcu spojenú so zabezpečením ďalšieho chovu hospodárskych zvierat za účelom ich predaja považoval za prevádzkovanie podniku v zmysle § 14b ods. 1, 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „ZKV“). Odvolací súd sa s uvedenými dôvodmi stotožňuje a na ich správnosť poukazuje. Je zrejmé, že v čase vyhlásenia konkurzu existovala prevádzka podniku spojená s chovom hospodárskych zvierat, v ktorom správca pokračoval. Z konečnej správy v časti príjmov a výdavkov, proti ktorej neboli vznesené zo strany veriteľov námietky a neboli namietané ani v odvolaní vyplýva, že príjmy získané prevádzkovaním podniku (19 658,13 eur) boli vyššie ako výdavky spojené s prevádzkovaním podniku (9 946,16 eur). Tvrdenie odvolateľa, že prevádzkovanie podniku bolo na úkor konkurznej podstaty a v rozpore so záujmami veriteľov nie je preto opodstatnené.

Výška schválenej konkurznej odmeny vypočítanej podľa § 7 ods. 1 vyhlášky v napadnutom rozhodnutí nebola odvolateľom namietaná. Podstatnou námietkou v odvolaní je nedôvodné zvýšenie konkurznej odmeny za zachovanie prevádzky podniku v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu, že zabezpečenie ďalšieho chovu hospodárskych zvierat za účelom ich ďalšieho predaja je za daných okolností prevádzkovaním podniku úpadcu. Súd vec správne právne posúdil, keď rozhodol o zvýšení odmeny za zachovanie prevádzky podniku v medziach určených citovaným ustanovením § 7 ods. 3 vyhlášky a priznal správcovi konkurznú odmenu zvýšenú o 30 % (namiesto požadovaných 60 %). Odvolacia námietka je v tomto smere nedôvodná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 30. mája 2014

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová